

tilbage, naar disse Statsgældsbeviser udløb. Ja, det kan jeg ikke vide noget som helst om. Man kunde jo heller ikke, da man stiftede dette Laan, vide noget som helst om, hvorledes Betingelserne vilde blive ved Tilbagebetalingen, og jeg har ikke Indtryk af, at Betingelserne er bedre nu, end da Laanet stiftedes. Det vilde sikkert have været heldigt, om man paa det Tidspunkt havde vedtaget en Tilbagebetaling af dette Laan i Stedet for at lade det løbe med hele Beløbet i 10 Aar, lige saa vel som Tilfældet er med alle de andre Statsgældsbeviser, som forfalder i de kommende Aar. Det, at der nu fra Finansministerens Side stilles Forslag om, at en Del af Beløbet udstedes i faste, noget længere løbende Obligationer, hvorved der træffes Bestemmelse om en Nedskrivning af Gælden i de kommende Aar, er efter min Mening en bedre Metode, end man tidligere anvendte, da man ganske roligt tog alle Laan paa 10 Aar og lod Fremtiden sørge for Afbetalingen. Det er ingen behagelig Opgave, der foreligger for de Regeringer, som skal ordne disse Forhold i de kommende Aar. Dette er kun Begyndelsen, vi vil senere komme til at beskæftige os med andre af disse Spørgsmaal. Aarsagen til Besværet ligger længere tilbage end i de Aar, i hvilke vi beskæftiger os med Tilbagebetalingen — det maa man i hvert Fald erindre, naar man vurderer de Forslag, som vil blive forelagt.

Disse Bemærkninger har jeg kun villet gøre for at forklare, hvorfor jeg har maattet tage denne Stilling med Hensyn til Delingen af Laanet i Statsobligationer og Statsgældsbeviser. Det er ikke saaledes, at man staar frit, naar man staar overfor Nødvendigheden af at skulle skaffe 60 Mill. Kr. Jeg vil foretage det Tankeeksperiment at antage, at der var fremsat et Lovforslag i Rigsdagen, hvorved Laanet udelukkende blev foreslaaet optaget som korte Statsgældsbeviser. Jeg er ganske sikker paa, at intet Medlem af Rigsdagen da turde tage Ansvaret for at foreslaa, at det skulde optages paa anden Maade og derved maaske ikke blive afsat. Jeg har i Virkeligheden ved denne Deling aabnet den Mulighed, som Markedet byder for at faa en Del af Obligationerne anbragt for en længere Aarrække og med Afbetaling, saaledes at de ikke kommer igen. Den Mulighed, der er til Stede, vil blive udnyttet, men der bliver ikke sat saadanne Grænser, at det eventuelt bliver umuligt at anbringe det samlede Beløb; saadanne Grænser mener jeg ikke, der kan være Tale om at sætte i Øjeblikket.

Den ærede Ordfører for det radikale

Venstre udtalte, at man jo ved Kursen kunde paavirke Forholdet mellem de to Slags Papirer, der udstedes. Jeg vil dertil sige, at det let kunde blive en dyr Historie, hvis man i særlig høj Grad skulde komme ind paa det. Hver af de to Slags Obligationer, der udstedes, maa med Hensyn til Kursen i det Øjeblik, de udstedes, vurderes efter de tilsvarende Papirer, som ligger paa det danske Marked, og det er sikkert umuligt, i hvert Fald i større Omfang, at fastsætte en større Forskel paa Kursen end den, der bestaar paa det aabne Marked. Der skal jo ikke meget til for, at en lille Eftergivenesshed paa Kursen kan komme til at koste Landet meget betydelige Summer, man kan ikke gratis sætte Kursen lavere, hvis man ønsker Afsætning for Obligationerne. Min Opgave vil netop være at faa saa stort et Beløb ud af dette Laan som muligt ved at benytte Kursen i det Øjeblik, jeg anser for at være det rette, saaledes at Laanet kan afsættes, og vi kan faa det størst mulige Provenu, men jeg skal gerne udtale, at jeg ikke vilde blive bedrøvet, hvis det viste sig, at en meget betydelig Del af Laanet var tegnet i de længere løbende Statsobligationer, saaledes at man rent automatisk fik en saa stor Del af denne Gæld ud af Verden som muligt. Hvis det ikke bliver Tilfældet, vil jeg paa det kommende Budget sætte 4 Mill. Kr. op til Afdrag paa Statslaan, uanset om det er nødvendigt ifølge Afbetalingsreglerne for de 15-aarige Statsobligationer, saaledes at der i alle Tilfælde vil forsvinde 4 Mill. Kr. af Statslaanet i det kommende Aar paa Grundlag af det Fornylsesforslag, her foreligger.

Hauch: Jeg kan sige, at jeg for mit Vedkommende paaskønner, at den højtærede Finansminister med Hensyn til Tilbagebetalingen vil behandle dette Laan, som om hele Beløbet blev tegnet i Statsobligationer. Jeg tror, det er en sund, forstandig Maade at behandle Tingene paa. Naar jeg har bedt om Ordet, er det paa Foranledning af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), som vilde foreholde mig, at Rigsdagen naturligvis ogsaa havde sit Ansvar. Det har aldrig været min Tanke, at Rigsdagen ikke skulde have sit Ansvar i denne Sag, det har heller ikke været min Tanke, at Rigsdagen ikke skulde have sit Ansvar for Formen, hvorunder den giver Finansministeren Bemyndigelse til at tegne dette Laan, det forstaar sig selv, men Lovforslaget har jo netop en saadan Form, fordi man tror, at man derved kan skaffe dette Laan paa de billigste Vilkaar, og der paa-